

Gija išsoko iš mašinos. Trenkė durelėmis taip, kad pati krūptelėjo.

- Gija! Grįžk, nekvailiok! Bet ji dar paspartino žingsnį ir pasuko medinių lentų taku, vedančiu per kopas. Buvo apniukę, neramus vėjas draikė plaukus. Važiavo į Nidą. Pakeliui susiginčijo. Rimas buvo pragmatikas iki kaulų smegenų ir dažnai šaipydavosi iš Gijos vizijų.

Gija sparčiai ėjo taku, labai nenorėjo, kad jis vytųsi. Jis ir nesivijo. Ramiai laukė mašinoje. Pakvailios ir grįš...

Tolyn, tolyn...siauro Nidos plento jau ir nebematyti – tik kopos ir svaigus gubojų kvapas. Ji sulėtino žingsnį. Pyktis atlėgo, liko keistas liūdesys, ar ilgesys...nežinia ko...Lėtai ėjo tolyn. Smaili batų kulniukai strigo tarp medinių lentų. Gija kas keli žingsniai pasilenkdavo ir pasemdavo pirštais smėlį. Leido byrėti jam tarp pirštų ir žiūrėjo, kaip vėjas vėl išblaško juos po kopas. Mintys lyg sustingo. Pasilenkusi pasemti smėlio, užčiuopė akmenuką. Paėmė jį ir net nežiūrėdama, šildė rankoje. Tai ją lyg ramino. Glostė pirštais lygų, šiluma alsuojantį akmenį ir kilo taku į kopos viršūnę. Aplink lyg pienas tvyrojo migla. Niekada nebuvo mačiusi tokių kopų. Jautėsi lyg sapne. Pirštai užčiuopė keistus nelygumus akmens paviršiuje. Nevalingai atgniaužė delną ir pažiūrėjo į akmenį. Runa – atėjo netikėtas supratimas. Ji buvo kopos viršūnėje. Žengė žingsnį į miglą ir paniro. Pajuto, kad krenta, bet nejuto nei baimės, nei nustebimo. Tik tvirtai sugniaužusi rankoje laikė akmenuką su runa.

...kai pajuto po kojomis žemę, pamatė savo basas pėdas. Nustebusi pamanė, kad pametė batelius. Žvilgsnis nuo pėdų keliavo aukštyn, versdamas ją stebėtis drobine suknele, juosta, juosiančia liemenį. Dar nesusivokus, pajuto grubiai paimta už rankos. Kimiai riktelėjusi ji pažvelgė į nežinia iš kur išdygusį baisų veidą. Tik geriau įsižiūrėjusi suprato, kad jis pridengtas šarvuoto antveidžio. Iš baimės ir netikėtumo jai dingo balsas. Staiga – lyg didžiulė banga - trenkė garsas. Gija pakėlė galvą ir aplink save pamatė minią. Visi žiūrėjo į ją. Ji paklaikusiomis akimis dairėsi po minią. Visiškai svetimi žmonės...ne – ta mergaitė išsigandusiomis akimis kažkur matyta...ir kiti...ji pamažu pažino veidus.

Staiga iš minios išstrūko kokių septynerių metų berniukas ir pasileido prie jos.

- Mama! – žodis lyg peilis perrėžė jos sąmonę ir ji, nežinia iš kur atsiradusia jėga, nustumė ją gniaužusią ranką ir puolė prie berniuko. – Mama, mama –įsikniaubė į ją vaikas ir Giją persmelkė baisus skausmas, paliesdamas širdį. Gija globė vaiką prie savęs taip, lyg norėdama vėl priimti į savo iščias. Pribėgo dar du šarvuoti kariai ir atplėšė Giją nuo berniuko. Jis spėjo įsprausti jai į delną savo vienintelį žaislą – molinį švilpuką. Per minios riksmą ji nebegirdėjo sūnaus, tik matė jo giliai mėlynas akis, pilnas skausmo. Ji matė, kaip sūnus dėl jos bijo. Tai suteikė jai jėgų. Ji pakėlė galvą, krestelėjo ilgus plaukus, užritusius ant akių ir padrašinamai nusišypsojo. Tai nuramino berniuką. Gija lediniu žvilgsniu taip pervėrė į ją įsikibusius šarvuotus vyrus, jog tie paleido ją. Šypsodamasi ji drąsiai žengė prie didžiulio laužo.

Parašė

Pirmadienis, 09 Vasaris 2009 11:49 - Paskutinį kartą atnaujinta Sekmadienis, 03 Gegužė 2009 22:19

...ji buvo šio kaimo siela. Žiniuonė, pas kurią eidavo mūšyje ar medžioklėje sužeisti vyrai, motinos, susirūpinusios dėl savo vaikų, moterys, norėjusios pažinti meilės paslaptis, kad būtų geidžiamos vyrų. Ji neatsakė nei vienam. Tai ji eidavo ant kalvos kalbėtis su dangaus dievais, kai užeidavo sausra. Ji meldavo padėti kariams mūšyje. Ji numatydavo grėšiančius priešų, nešančių svetimą tikėjimą kardų ir kalavijų, antpuolius. Jos mylimi žmonės stovėjo ir žiūrėjo, kaip ją ruošiasi deginti ant laužo tie, kurie skelbėsi nešą teisingą tikėjimą. Per kraują ir kančias. Stovėjo ir žiūrėjo. Tik vienas mažas berniukas – jos sūnus – bandė priešintis. Ji matė gilų skausmą jo akyse. Gija nusišypsojo.

- Mano žmonės - tyliai ir ramiu balsu prabilo žiniuonė, dabar apšaukta ragana. - Ateina miglos laikas, kuris tęsis labai ilgai. Jūs atsisakysite savo papročių, nebetikėsite mūsų dievais, pamiršite raštą. Statysite didžiulius akmenis namus, kuriuose garbinsite dievą, svetimą mūsų kraštui ir atneštą per mūsų kraują ir kančias. Mūsų paniekinti dievai nebegalės padėti šio krašto žmonėms, nes dievai galingi tik tada, kai jais tikima. Ateina tamsūs laikai, kai žmogus nebežinos kas tikra, dora, derama. Ir mes prarasim tai, ką tiek kartų kaupė žyniai. – Gija nuleido galvą, nes pajuto, kaip jai gniaužia gerklę rauda. Bet į ją žiūri sūnus. Ji negali sau leisti būti silpna. - Vykintai – kreipėsi ji į sūnų. Tu turėsi palikuonių. Aš tikiu, kad perduosi viską, ką iš manęs išmokai. Kad nebus pamiršta ši diena. Neverk ir nebijok. Tu žinai, aš visuomet būsiu su tavimi ir mūsų žeme. Niekada nepasiduok. Ir nepamiršk. Tu vienintelė mano viltis, kad migla kažkada išsisklaidys – Gija nusisuko nuo ją išdavusios minios ir pati žengė ant laužo. Ugnis ją apgaubė...

...Gija, Gija, pabusk – purtė ją kažkas už peties. Ji nesudegė? Nejuto jokio skausmo. Tik galva buvo sunki. Pakėlė akis ir pamatė susirūpinusį Rimo žvilgsnį. Sapnas. Tai buvo tik sapnas, su palengvėjimu, nuvydama slogutį, pagalvojo Gija. Atgniaužė delną, norėdama pažiūrėti ar nepametė akmenuko su runa. Akmenuko nebuvo. Rankoje gulėjo molinis švilpukas.

Nidaragana